

Meitiņ, es tev saku, celies!

21 Kad Jēzus laivā pārcēlās atpakaļ, liels ļaužu pūlis sapulcējās pie Viņa, un Viņš bija pie jūras. 22 Tad nāca viens no sinagogas priekšniekiem, vārdā Jaīrs, un, ieraudzījis Viņu, krita pie Viņa kājām 23 un ļoti lūdza Viņu: "Mana meitiņa ir tuvu nāvei; nāc un uzliec viņai rokas, ka tā kļūst vesela un dzīvo!" 24 Un Jēzus aizgāja kopā ar viņu. Un liels ļaužu pūlis sekoja un spiedās Viņam virsū.

25 Kādai sievietei, kas jau divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu 26 un bija daudz cietusi no daudzajiem ārstiem un iztērējusi visu, kas viņai bija, bet nebija guvusi nekādu labumu, kļuva aizvien sliktāk. 27 Viņa, izdzirdējusi par Jēzu, nāca ļaužu burzmā un no mugurpuses pieskārs Viņa drēbēm. 28 Viņa domāja: "Ja vien Viņa drēbēm pieskaršos, kļūšu vesela!"

29 Un tūlīt viņas asiņošana apstājās, un viņa juta savā ķermenī, ka no šīs kaites ir dziedināta. 30 Un Jēzus, uzreiz sajutis, ka spēks no Viņa izgājis, pagriezās ļaužu pūlī un jautāja: "Kas aizskāra Manas drēbes?" 31 Bet Viņa mācekļi Viņam teica: "Tu redzi, kā ļaudis spiežas Tev virsū, un Tu jautā: kas Mani aizskāra?" 32 Viņš lūkojās apkārt, lai ieraudzītu, kas to bija darījis.

33 Bet sieviete nobijusies un drēbēdama, sapratusi, kas ar viņu noticis, nāca un nokrita Viņa priekšā un izstāstīja visu taisnību. 34 Viņš tai sacīja: "Meita, tava ticība tevi ir dziedinājusi, ej ar mieru un esi vesela no savas kaites."

35 Kamēr Viņš vēl runāja, nāca kādi no sinagogas priekšnieka nama un viņam sacīja: "Tava meita ir mirusi, kādēļ vēl apgrūtini Skolotāju?" 36 Bet Jēzus, viņu runāto dzirdēdams, sacīja sinagogas priekšniekam: "Nebīsties, tikai tici!"

37 Un Viņš neļāva nevienam nākt sev līdzī kā vien Pēterim, Jēkabam un Jānim, Jēkaba brālim. 38 Viņi nāca sinagogas priekšnieka namā un redzēja kņadu un tos, kas skaļi raud un vaimanā. 39 Un iegājis viņš tiem sacīja: "Ko ceļat kņadu un raudat? Tas bērns nav miris, bet guļ." 40 Un tie Viņu izsmēja.

Bet Viņš, izdzinis visus ārā, ņēma līdzī bērna tēvu un māti un savējos un iegāja pie bērna. 41 Satvēris bērna roku, Viņš sacīja tai: "Talītā kūmi!" – tulkojumā: "Meitiņ, Es tev saku, celies!" 42 Un meitiņa tūlīt piecēlās un staigāja; viņai bija divpadsmit gadu. Un tos pārņēma liels satraukums, 43 un Viņš tiem stingri piekodināja, ka neviens neko neuzzina, un lika viņai dot ēst.

Mk. 5,21-43

Mīļā draudze!

Pie kristīgās ticības dzīves pieder, ka mēs dzīvojam ar Bībeles stāstiem un vārdiem, ko iemācamies no galvas. Tie nav visiem vienādi, jo mēs paši esam atšķirīgi un mums ir dažādas dzīves situācijas. Katrā ziņā šie Bībeles vārdi atgādina to, kas ir būtisks, pašķir ceļu un parāda jaunas perspektīvas, ko mēs citādi neievērotu.

Šodienas stāsts par to, kā Jēzus dziedina slimo sievu un sinagogas priekšnieka Jaīra meitu, man kādu laiku bija ļoti nozīmīgs. Tas bija laikā, kad mana sieva Aija bija ļoti slima ar vēzi. Mēs katru vakaru lasījām šo tekstu un beigās mēs to zinājām no galvas. Mana sieva no visas sirds identificējās ar šo sievieti, kas divpadsmit gadus bija slima un kura saņēma dziedināšanu, pieskaroties pie Jēzus drēbēm. Viņa tam ticēja, ka ar Jēzus palīdzību viņa var uzvarēt vēzi. Tikai mazliet, mazliet būt tiešā kontaktā ar Viņu. Ar to pietiks un viss būs kārtībā.

Šodienas tekstu mēs lasījām arī Aijas bērēs piecus gadus atpakaļ. Man tas bija kā liecība tam, ka ne visas cerības piepildās, pār šo dzīvi parādās liela jautājuma zīme – Vai tiešām viss ir atkarīgs no mūsu ticības? Vai tiešām Dievs uzklausā mūsu lūgšanas, ja tu kā atbildi saņem tikai klusumu? Kāpēc Dievs neapžēlojas un ļauj cilvēkam ciest?

Apskatīsimies šodienas tekstu tuvāk. Tas sākas ar to, ka Jēzus ir atgriezies jūdu teritorijā, un ļoti daudz cilvēku Viņu grib satikt. Līdzīgi kā mēs šodien, kas esam atnākuši uz dievkalpojumu, lai liktu Dieva priekšā savas vajadzības un saņemtu stiprinājumu, arī toreiz ļaudis gribēja būt Jēzus tuvumā, lai gūtu atvieglinājumu savām dzīvēm. Bija atnācis arī sinagogas priekšnieks Jaīrs, un visi viņam deva ceļu. Savā izmisumā viņš, kas ieņēma tik nozīmīgu pozīciju sabiedrībā, metās ceļos Jēzus priekšā un lūdza, lai Jēzus uzliek rokas viņa meitai un dziedina viņu. Jēzus piekrit un dodas ar viņu ceļā. Tomēr tad notiek kaut kas negaidīts. Pūlī, kas seko Jēzum, ir arī viena sieviete.

Atšķirībā no Jaīra, viņa netiek saukta vārdā, viņai nav arī neviena, kas par viņu varētu iestāties. Evaņģēlists Marks piemin, ka viņai jau divpadsmit gadus ir problēmas ar menstruācijām un ka viņa ir visu savu naudu iztērējusi pie visādiem ārstiem – bez nekāda rezultāta. Šī aina liekas pazīstama. Cik daudz cilvēku šodien meklē savu glābiņu pie ārstiem un dziedniekiem, tērējot lielas summas. Tagad visi viņas uzkrājumi bija iztērēti un vienīgā cerība, kas viņai bija atlikusi, bija Jēzus. Bet kā pie Viņa tikt? Jēzus bija tik aizņemts, tik daudz cilvēku vēlējās ar Viņu runāt. Bez tam viņa bija pārāk nenozīmīga, sieviete, kas skaitījās nešķīsta, no kuras pārējie centās norobežoties.

Sieviete izdomā, ka viņa varētu no aizmugures slepus pieskarties pie Jēzus drēbēm, tas viņu dziedinās. Noteikti, ka arī citi cilvēki pieskārs Jēzum, pavisam nejauši, un tur nekāda dziedināšana nenotika. Bet tā kā šī sieviete to dara apzināti, pārvarējuma savas bailes no nosodījuma, notiek brīnums. Jēzus spēks ieiet viņā, un viņa jūt, ka viņa ir vesela. Mēs visi zinām, cik liela nozīme ir ticībai, kā tā var ietekmēt cilvēka veselības stāvokli. Varbūt, ka jūs esat dzirdējuši par *placebo efektu*, ko diezgan bieži izmanto slimnieku ārstēšanai. *Placebo efekts* nozīmē, ka pacientam tiek iedota tablete, kas izskatās tāpat kā noteikts medikaments, bet īstenībā nesatur nekādas ārstnieciskās vielas. Un tomēr šī tablete iedarbojas, tāpēc, ka pacients uzskata, ka šīs zāles ir īstās. Tāpēc es nebrīnos, ja cilvēki var saņemt dziedināšanu visdažādākajos veidos, galvenais, ka ir ticība.

Jēzus, savukārt, varēja doties tālāk, Viņam taču bija steidzami jādodas pie mirstošās Jaīra meitas. Tomēr Viņš apstājās un mēģināja noskaidrot, kas Viņam pieskārs, jo jūta to, ka no Viņa iziet spēks. Kas šeit notiek? Vispirms mēs redzam, ka Jēzus ir gatavs apstāties svarīgā brīdī. Iedomājieties, kā tas būtu, ja ātrā palīdzība pārtrauc savu braucienu, lai aprunātos ar tuvumā esošajiem cilvēkiem par pavisam citu pacientu. Un tomēr Viņš to dara. Acīm redzot, Jēzum šis notikums ir pietiekoši svarīgs, lai veltītu Savu dārgo laiku šim Viņam nezināmam cilvēkam, kas Viņam pieskārs. Viņš grib ar to iepazīties.

Nabaga sieviete ir pārbijusies, bet viņa pārvar savas bailes, metas uz saviem ceļiem un atzīstas, ka tā bija viņa. Viņa tagad ir kļuvusi par personību, kas, neraugoties uz visām bailēm no nosodījuma, ir patiesa un atklāta Jēzus un cilvēku priekšā. Jēzus viņai atbild: *"Meita, tava ticība tevi ir dziedinājusi, ej ar mieru un esi vesela no savas kaites."* Jēzus viņu uzrunā kā Savu meitu. Viņa Jēzum ir tikpat svarīga kā sinagogas priekšniekam Jaīram viņa meita. Un Jēzus viņu iedrošina turpināt iet pa ticības ceļu. *"Tev vairs nevajag slēpties, esi droša, un dzīvo pilnvērtīgu dzīvi!"* Mēs šeit redzam, ka Jēzum nav mazsvarīgu cilvēku. Viņš pievērš Savu uzmanību katram, kas Viņu meklē.

Jūs teiksiet, - *"jā, bet kā tad bija ar manu sievu, kāpēc tad Jēzus neuzklausa viņu?"* Es laikam līdz galam nevarēšu atbildēt uz šo jautājumu. Tomēr viena lieta, ko esmu sapratis, ka Jēzus nevēlas, lai mēs visu laiku uz Viņu skatītos kā uz brīnumdari, spēka vīru, visuvarenu un lielu. Jēzus no mums vēlas, lai mēs ieraudzītu Viņa mīlestību arī tad, kad Viņš ir bezspēcīgs, vājš, nodots un pienaglots pie krusta. Tieši tā Viņš atklājās arī Aijai un man brīdī, kad viņai vairs nebija spēka. Tāpat kā es mīlu otru cilvēku par to, kas Viņš ir, nevis tāpēc, ka man no viņa ir kāds labums, tāpat arī mēs esam aicināti iepazīties aizvien vairāk ar Jēzu un atvērties Viņa mīlestībai, kas ir stiprāka par nāvi.

Man, dzirdot šodienas stāstu, uzsvars ir mainījies. Es vairs neskatos tik daudz uz slimo sievieti, bet vairāk uz Jaīra meitu, kas bija mirusi, un kurai Jēzus teica: **"Talitā, kūmi!" "Meitiņ, es tev saku, celies!"** Tā ir mana cerība, ka mēs reiz piedzīvosim augšāmcelšanos, savas personīgās Lieldienas, un ka tad arī varēsim satikt tos, kas ir aizgājuši mūžībā. Ne uz visiem jautājumiem mēs saņemam atbildi šajā dzīvē. Paliek noslēpums, kas atklāsies tikai pēdējos laikos, tad kad pasaule būs pienākusi pie sava mērķa.

Es jums noslēgumā gribu nolasīt dzejoli, ko uzrakstīja mācītājs Raivo Bitenieks pēc Aijas bērēm un kuru arī šis stāsts uzrunāja:

<p>ir pielikts punkts kaut bezgalībā nevienu nevar paņemt līdz vien to kas sakrāts mīlestībā caur vārdiem: "Viss ir piepildīts"</p>	<p>Viņš augšāmceļ caur nāves zīmi ja vien kāds zīmes lasīt prot es redzēju: Tu grūti dzimi aiz sevis gaismu atstājot</p>
<p>(talita kumi)---- jā patiesi par velti nezinošie raud ne palicēji mēs bet viesi nav mūsu varā neļaut --- ļaut</p>	<p>un tagad krāsu puteklīšos vēl ilgi bērņus pabaros kaut reti patiesības brīži dzims tavu mīļo audeklos</p>